

и стремежи, които са твои, и не трябваше да ти прехвърляме нашите. Прости ни, ако можеш!

Гюла погледна майка си – женицата трепереше цялата и Гюла разбра. Беше готова. Трябваше да говори със Сунай.

Прегърна родителите си и им прошепна:

„Разбира се, че ви обичам и ви прощавам!“

И излезе от стаята. Облегна се на стената пред вратата и тръгна към къщата на Сунай.

Съкращенията в Дома за сираци минаха. Гюла продължаваше да работи там. Наближаваше Коледа. Приготовления за празника кипяха навред, особено в работата ѝ. Сценки и драматизации с децата, украси по стаите и коридорите. Напрегнато, напрегнато.

Прибирайки се към къщи, Гюла видя млада двойка да се целуват. Не можа да се сдържи и сълза се търколи по бузата ѝ. Тя беше направила своя избор. Между мъжа на живота си и родителите си. Тя знаеше, че ако се беше омъжила за Сунай, въпреки че баща ѝ я насърчаваше, това щеше да разочарова родителите ѝ. И Сунай я разбра. Той я обичаше толкова много. И замина да работи в чужбина. Не искаше да я измъчва. Градчето им беше малко и щяха да се виждат, а това щеше да наскърбява повече неговата любима. Затова и замина.

Гюла въздъхна. Не знаеше дали пътищата им щяха да се пресекат отново, но знаеше, че никога няма да може да обича така. Знаеше, че никога няма да може да целува така. Знаеше също и че никой не заслужава такива жертви. Сега, когато беше сама, го знаеше. Но не можеше да върне времето назад. Колкото и да искаше, дните щяха да се нижат, а Гюла не можеше да бъде никого освен на Сунай.

Дали щяха да са заедно някога?